

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Roxana Barbu și Georgeta Nicolae

Titlul original: BLITZKRIEG - Hitler's masterplan
for the conquest of Europe

Copyright © 2012 Arcturus Publishing Limited
Ediția în limba română a fost publicată
prin acord cu Agenția Literară Livia Stoia

Copyright © 2023 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAWTHORNE, NIGEL

Blitzkrieg: planul lui Hitler pentru cucerirea Europei/Nigel
Cawthorne. - București: Prestige, 2023
ISBN 978-630-6506-31-6

94

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Nigel Cawthorne

BLITZKRIEG

Planul lui Hitler pentru
cucerirea Europei

*Traducere de
Alexandru Costin Udrea*

PRESTIGE
București - 2023

Pag. 8	Bild 146-1985-100-33	o.Ang.
Pag. 12	Bild 1011-318-0083-28	Rascheit.
Pag. 21	Bild 1011-121-0010-11	Boesig, Heinz; Ehlert, Max.
Pag. 26	Bild 1011-012-0022-32	Lanzinger, Otto.
Pag. 28	Bild 1011-380-0075-18	Sturm.
Pag. 47	Bild 183-P1013-316	o.Ang.
Pag. 51	Bild 102-03379A	o.Ang.
Pag. 64	Bild 146-2005-0163	Tellgmann, Oscar.
Pag. 74	Bild 102-17128	Pahl, Georg.
Pag. 78	Bild 146-1995-066-10A	o.Ang.
Pag. 87	Bild 137-049270	o.Ang.
Pag. 91	Bild 146-1972-028-14	o.Ang.
Pag. 104	Bild 1011-231-0718-12A	o.Ang.
Pag. 109	Bild 146-1987-047-20	Bieber, E.
Pag. 113	Bild 1011-125-0277-12	Fremke, Heinz.
Pag. 118	Bild 146-1978-062-24	o.Ang.
Pag. 123	Bild 1011-769-0229-12A	Borchert, Erich (Eric).
Pag. 125	Bild 1011-128-0419-04	Boesig, Heinz.
Pag. 126	Bild 183-B14898	Horster.
Pag. 132	Bild 121-0383	o.Ang.
Pag. 135	Bild 121-0470	Bundesarchiv.
Pag. 136	Bild 121-0474	o.Ang.
Pag. 137	Bild 1011-MW-5674-41	Engelmeier.
Pag. 140	Bild 121-2051	o.Ang.
Pag. 157	Bild 1011-174-1154-13	Baier.
Pag. 161	Bild 1011-175-1266-05A	Teschendorf.
Pag. 193	Bild 1011-785-0299-23A	Moosmüller.
Pag. 234	Bild 1011-265-0003-18A	Moosdorf [Mossdorf].
Pag. 240	Bild 1011-347-1058-31	Schödl (Schödle).
Pag. 242	Bild 183-L20392	Mittelstaedt, Heinz.
Pag. 245	Bild 1011-137-1009-17	Cusian, Albert.
Pag. 261	Bild 1011-283-0615-35	Lüthge.
Pag. 266	Bild 183-L20582	Schmidt.
Pag. 274	Bild 1011-215-0354-14	Gebauer.
Pag. 286	Bild 183-H26258	o.Ang.
Pag. 293	Bild 1011-218-0529-17A	Thiede.
Pag. 295	Bild 1011-218-0527-12	Seibold.
Pag. 299	Bild 1011-571-1721-26	Schnitzer.
Pag. 349	Bild 1011-738-0273-01A	Grimm, Arthur.

Imperial War Museum: 38; 40; 52; 144; 147; 176; 178; 194; 212; 225; 232.

RIA Novosti: 292; 308; 309; 319; 370; 372; 382; 385.

Corbis: 32.

Bovington Tank Museum: 36; 42; 45; 60; 69; 75; 76; 81; 101; 152; 169; 170; 247; 280; 288; 290; 296; 297; 302; 304; 312; 316; 319; 337.

ED Archives: 6; 10; 19; 54; 55; 62; 71; 85; 107; 162; 184; 204; 324; 329; 340; 347; 351; 353; 354; 361; 365; 366; 367.

Cuprins

Introducere	7
1. Câmpiile poloneze	11
2. Tancuri și tactici pentru tancuri	31
3. Formarea corpurilor	65
4. Sfârșitul războiului ciudat.....	103
5. În deșert.....	139
6. Operațiunea Barbarossa: Panzerule se îndreaptă spre Est	235
7. Superioritatea sovietică.....	285
8. Tancurile Tiger în Normandia	323
9. Ultima răsuflare în Ardeni	355
10. Panzer kaput.....	369
Postfață	387
Lectură suplimentară	389
Index.....	392

Tancul rusesc T-34, cu tunul său de 88 mm și armura blindată, care surclasa toate tancurile germane de dinainte de apariția Tiger I

Capitolul I

Câmpiile poloneze

Al Doilea Război Mondial a început sub însemnul sorții. În zorii zilei de 1 septembrie 1939, o armată germană de proporții uriașe a fost desfășurată de-a lungul graniței poloneze de 2.000 km (1.250 mile). Atacul a fost condus de Panzere organizate în șapte divizii. Nimeni nu se mai folosise de o asemenea strategie. Era una dintre tacticile aducătoare de teroare pe care nemții le perfecționaseră în timpul Războiului Civil Spaniol, care avusese loc în cei trei ani de dinainte. Trimiterea Panzerelor în Spania a fost considerată în mare parte un eșec. Când tancurile germane au trecut în 1938 granița în Austria, cel puțin 30 la sută s-au defectat înainte de a ajunge la Viena. Lucrurile nu au mers cu nimic mai bine în timpul ocupării Cehoslovaciei din anul următor. Echipajele nu aveau experiența necesară pentru remedierea imediată a problemelor mecanice, iar un tanc stricat pe un pod sau un drum îngust putea ține pe loc o brigadă întregă. Acestea distrugeau totodată și drumurile pe care mergeau, încetinind tancurile din spate. Combustibilul era o altă problemă. Wehrmachtul, armata germană, și-a dat seama rapid că pentru tancuri era nevoie de mai mult decât pentru tunuri sau

Blindatele germane mășăluiesc de-a lungul frontierei poloneze, septembrie, 1939

alte blindate. Soldații trebuiau să învețe o disciplină militară nouă - arta războiului mecanic.

Argumentul pentru apărare

Se credea că prima lecție e ușor de învățat. Polonezii aveau o singură brigadă blindată, 660 de tancuri în total, față de cele 2.100 ale nemților. Deși armata poloneză, odată regrupată, depășea numeric efectivele germane aflate în ofensivă, polonezii au început războiul cu 17 divizii de infanterie slab echipate, trei brigăzi de infanterie și șase brigăzi de cavalerie - brigăzi adevărate de cavalerie, cu cai, nu unitățile blindate care au făcut mai târziu parte din cavalerie. Chiar și așa, Înaltul Comandament German nu era încrezător pe de-a-ntregul în victorie. Ordinele date în 1939 de la Berlin sunau astfel:

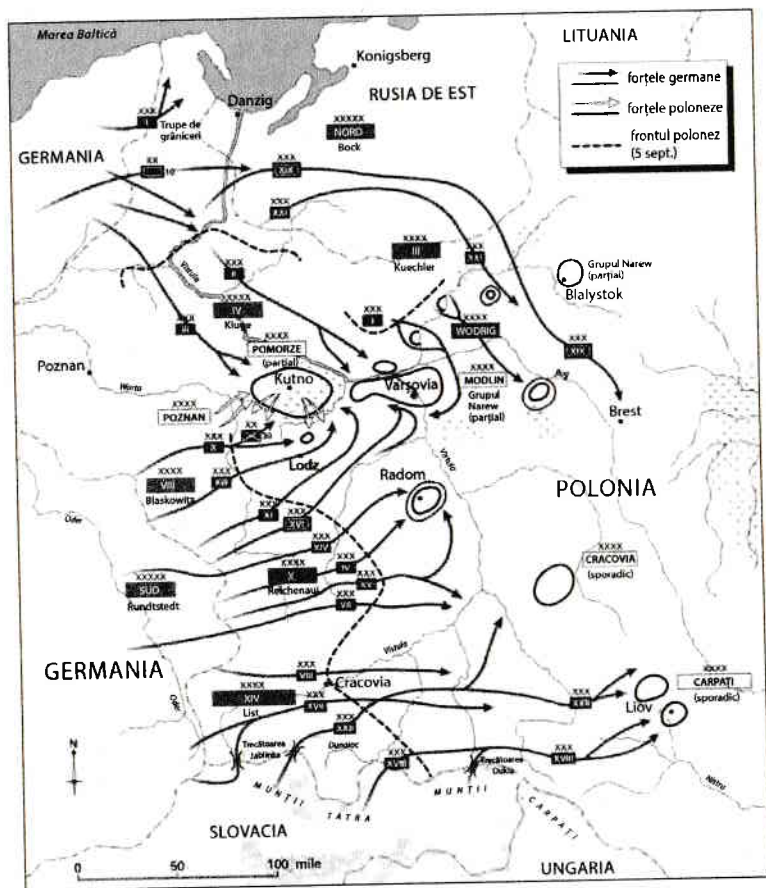
Niciun tanc nu trebuie să cadă în mâinile inamicilor fără ca echipajul și echipajele tancurilor din

apropiere să facă orice pentru a-l salva sau a-l distruge. Echipajul poate abandona un tanc încolțit doar dacă nu mai are muniție sau nu mai poate trage și dacă nu se mai poate spera să fie salvat de alte vehicule... Dacă există riscul ca tancul să ajungă la inamici, atunci acesta trebuie distrus. Căptușelile, materialele inflamabile, muniția etc. dinăuntrul vehiculului trebuie stropită cu combustibil (posibil, prin spargerea conductei de benzină), iar vehiculului trebuie să i se dea foc.

Detașamentele de Panzere germane din fruntea armatei erau urmate de patru divizii motorizate de infanterie, patru divizii ușoare și patruzeci de divizii obișnuite de infanterie. Germanii aveau o superioritate zdrobitoare și în aer. Forțele aviației poloneze aveau doar 842 de avioane învechite, pe când Luftwaffe, forțele aeriene militare ale Germaniei, dispuneau de 4.700 de aparate de zbor moderne. Una dintre tacticile perfecționate de nemți în timpul Războiului Civil Spaniol era bombardarea țăntelor civile, printre care trebuie amintit și orașelul-târg Guernica.

Polonezii credeau că francezii aveau să îi atace pe nemți pe la spate, de-a lungul frontierei vestice a Germaniei. Când acest lucru s-a întâmplat într-un final, au fost trimise efective insuficiente și a fost prea târziu.

Uniunea Sovietică - Rusia și sateliții săi comuniști - nu ajuta cu nimic. Semnase Pactul germano-sovietic de nonagresiune din august 1939, care garanta public că cele două națiuni nu se vor ataca reciproc, cât și că își vor împărți Polonia. Polonia a rămas pe cont propriu, iar

1 septembrie, 1939: invadarea Poloniei de către Germania - bătălia a durat șase săptămâni

șarjele cavaleriei sale aveau să își măsoare forțele cu monstroasele mașinării de război: Panzerele.

Asalturi aeriene

Luftwaffe a anihilat forțele aeriene poloneze în două zile. Cerul a fost astfel câștigat, iar avioanele Stuka au avut cale liberă să bombardeze trupele poloneze, fapt ce afecta mai degrabă moralul proaspeților recruți polonezi decât să provoace pagube materiale. Mai puținele tancuri avute de polonezi au fost împrăștiate printre efectivele armate, astfel că încercarea de a apăra toată întinderea graniței a fost o greșeală fatală. Panzerele profitau de punctele slabe și își continuau înaintarea. Penetrau adânc în teritoriul inamic, apoi lărgeau zona de acțiune, izolând și încercuind unitățile poloneze.

Când se confruntau cu o rezistență acerbă a polonezilor, o lăsau pur și simplu în urmă, iar bombardierele se ocupau de ea mai târziu. Dacă nu puteau destabiliza o poziție poloneză puternic fortificată, așteptau sosirea infanteriei și a artileriei, apoi lansau atacurile obișnuite asupra țintei.

Polonezii nu au înțeles cât de mare era amenințarea blindatelor nemțești și credeau că, odată ce formau o linie de apărare eficientă, puteau face față acestora. Înșă viteza și forța de penetrare a Panzerelor provoca dezordine, iar bombardarea orașelor lipsite de apărare făcea ca drumurile să fie pline de refugiați.

Totul ținea de partea teoretică a războiului Panzerelor. Ideea de bază era prevenirea inamicilor de a folosi rețeaua de drumuri pentru aducerea întăririlor sau

regruparea forțelor. Dacă stăm să ne gândim, civilii de pe drumuri nu erau o piedică în calea înaintării Panzerelor. Refugiații erau pur și simplu mitraliați din aer, producându-se astfel o panică de nedescris - dar și lăsând în urmă obstacole pentru avansarea forțelor poloneze.

După Primul Război Mondial, Polonia fost reînființată cu două milioane de germani pe teritoriul ei. Unii dintre aceștia erau implicați în activități de sabotaj. Alții răspundeau zvonuri despre victoriile germanilor, inevitabilitatea înfrângerii Poloniei și lașitatea și minciunile liderilor polonezi. Această strategie, cunoscută drept *Schrecklichkeit*, „grozăvie”, avea din nou un rol în slăbirea moralului.

Începe invazia

Panzerule au condus patru șarje în Polonia. Două au venit chiar din partea Reichului german, conduse de Corpul XIX Panzer și de Corpul XVI Panzer aflate în drum spre Varșovia, croindu-și calea prin Bydgoszcz, respectiv prin Łódź. Diviziile 2 și 5 Panzer înaintau prin sud din Slovacia, conduse prin Chełm către Brest-Litovsk, acolo unde li s-a alăturat Armata a 3-a, condusă de Corpul XIX Panzer. Acesta venea prin Prusia de Est, parte a Germaniei separată de Reich prin „Coridorul polonez” care, în urma Tratatului de la Versailles, a oferit Poloniei acces la Marea Baltică. Grupul de sud al armatei se afla sub comanda generalului Karl von Rundstedt, șef al statului-major fiind generalul Erich von Manstein. Grupul de nord al armatei era comandat de generalul Fedor von Bock.

Atacul a început vineri la 04:45, în data de 1 septembrie, când nava de antrenament *Schleswig Holstein* a

început bombardarea Coridorului polonez. Luftwaffe a trecut apoi la bombardarea aerodromurilor poloneze. La 8 dimineața, o formațiune numeroasă de tancuri din Divizia a 4-a Panzer a atins pozițiile aflate sub controlul brigăzii poloneze de cavalerie Wolynska Brygada Kawalerii. Aceasta a fost supusă focului mitralierelor și armelor anti-tanc și s-a retras în satul Wilkowiecko.

Cavaleria poloneză a fost ulterior bombardată, ceea ce a băgat spaima în cai. Un grup de Panzere a plecat din Wilkowiecko să atace Divizia a 21-a Lăncieri, care luptau pe jos, de-a lungul litierii Pădurii Mokra, însă a fost forțat să se retragă, fiind lăstate în urmă patru tancuri cuprinse de flăcări. Atacurile avioanelor Stuka și focul de acoperire al artileriei au incendiat satele Mokra I, II și III, astfel că pierderile în tabăra polonezilor au fost însemnate. Cu toate acestea, mai multe Panzere au fost luate la țintă și au luat foc atunci când și-au repornit atacul, iar echipajele care încercau să fugă au fost prinse de lăncieri.

Principalul atac german s-a concentrat pe a patra trupă a Diviziei 21 Lăncieri. La ora 11, cu puțin timp înainte ca nemții să atingă pozițiile lăncierilor, plutonul blindat polonez a intrat în acțiune și a început bombardarea acestora cu obuziere de 10 cm și tunuri de 7,5 cm. Nemții s-au retras undeva la capătul satului Wilkowiecko, părăsind pe câmpul de luptă echipajele aflate în tancurile distruse care aveau să fie capturate de polonezi. Nimic nu avea însă să fie pradă prea ușoară.

În această perioadă, ofițerul de presă al Reichului, Otto Dietrich, a emis o directivă care spunea că termenul „război” trebuia evitat cu orice preț în rapoartele de presă, subliniind că ambasadorul polonez încă se afla în Berlin.

Chiar și Agenția poloneză de știri spunea că luptele „se limitau la zonele limitrofe”. Înșă prim-locotenentul german W. Reibel a luat parte la atac, descriind scenele petrecute în următorul fel:

Șoferii care treceau râurile prea repede se pomeau cu un duș rece. La stânga noastră era un pod de cale ferată distrus, iar la marginea drumului zăcea un soldat polonez mort. Este un sentiment cu adevărat ciudat să știm că am părăsit Germania și că acum ne aflăm pe pământ polonez. Auzim de undeva departe lătratul unei mitraliere. Altundeva se aude și tunetul surd al unui tun – sunt primele semne ale războiului. Înaintea noastră se află un sat. Dacă ne luăm după hartă, este Mokra III. Pentru noi acest nume nu înseamnă încă nimic. Este pur și simplu un sat ca oricare altul. Și chiar dacă i-am fi știut numele, ce am fi putut face? Iată! Ajunși la casele de la capătul satului, auzim focuri de pușcă și mitralieră. Apoi vine ordinul: „Pregătiți-vă de luptă!” Sunetul gloanțelor se apropie... proiectilele lovesc tancul cu un zăngănit ascuțit. Tranșeele se intersectează cu zona noastră de atac, iar câmpurile mlăștinoase ne împiedică înaintarea. Avansăm totuși fără oprire... Ajungem până la urmă la marginea pădurii și pășim pe o potecă forestieră, compania mea fiind ceva mai în față. Pare că întregul iad s-a pogorât aici. Vedem în fața noastră un terasament cu un pasaj subteran. Gloanțele vâjâie și bubuiesc nebune... Multe vehicule ale Companiei a 2-a și a companiei noastre se află acum pe

Trupele SS avansează în „orașul liber” Danzig, în spatele unui vehicul blindat ADGZ - mulți dintre soldații SS erau chiar din oraș

potecă. Un tanc care deja forțase trecerea este deodată cuprins de flăcări. E vai și-amar de echipajul lui. Efectivele antitanc și-au făcut treaba... Când ne-am regrupat, mulți camarazi de nădejde lipseau. Tancurile lor au devenit coșciuge de fier. Și compania noastră a suferit primele pierderi... La puțin timp după, compania noastră a mărșăluit și ea la locul de popas... Satele arzânde luminau orizontul cu o văpaie roșiatică. Apoi s-a auzit un strigăt: „Cavaleria poloneză se apropie din stânga”. Am pus din nou mâna pe arme. Înșă era o alarmă falsă. Grupuri de cai rămași fără călăreți căutau o prezență umană.

Brigada de cavalerie Wolynska a reușit cu toate acestea să țină piept înaintării Diviziei a 4-a Panzer a nemților o zi întreagă. Autoritățile din Germania spuneau înșă o poveste total diferită. După ce a raportat „un atac grotesc

asupra câtorva tancuri ale noastre de către un regiment polonez de lăncieri, cu consecințe devastatoare ușor de imaginat”, în ziarul *Die Wehrmacht* a propagandei germane a mai fost adăugat:

Până și tunurile antitanc despre care polonezii credeau că pot opri înaintarea tancurilor noastre s-au dovedit a fi prea slabe. Într-una dintre bătălii, un singur tanc greu german a eliminat două tunuri dintr-o singură tragere, strivind apoi chiar tunurile sub șenilele sale grele. Întâmplarea face că șoferul tancului, un sublocotenent foarte tânăr, a oprit ulterior un tren plin cu rezerviști polonezi, i-a forțat să coboare și i-a condus - 400 de oameni în total - spre tancul lui.

Bătănd spre retragere

Pe 2 septembrie, armata poloneză a fost forțată să se retragă, resimțind imensa presiune pusă de Corpul XV Panzer, condus de generalul Hoth și de Corpul XVI Panzer al generalului Hoepner, care amenințau cu încercuirea din sud. Între timp, la șefia Corpului XIX Panzer, divizia blindată a Grupului de Nord al Armatei, se afla generalul Heinz Guderian, faimosul teoretician al războiului cu Panzere. Acum, cel puțin, își putea vedea teoriile puse în practică. Acesta credea că un comandant de Panzer trebuia să fie în mijlocul acțiunii cu cei aflați în subordinea sa. Raportarea evenimentelor de pe front la statul-major, apoi așteptarea de noi ordine care trebuiau să ajungă până la cei de pe front încetinea procesul.

Negocieri germano-sovietice, cu privire la demarcarea liniei care separa Polonia: generalul Guderian este al doilea din dreapta

Rapiditatea acestui nou tip de război mecanic însemna că trupele mai întâi executau, iar abia apoi puneau întrebări. Prin urmare, germanii s-au pomenit trăgând asupra altor germani care apăreau în locuri neașteptate. Sistemul de „comandă din cap” al lui Guderian și-a dovedit însă eficiența. Toți comandanții de unități blindate erau ținuți cât mai aproape posibil de liniile inamice, astfel că puteau transmite ordine rapide prin radio către Panzerele și trupele de infanterie care veneau din spate, ceea ce însemna că se putea profita rapid de orice situație. Staționarea comandantului în față, în condițiile în care liniile din spate nu erau mereu compacte, presupunea însă și anumite dezavantaje. Guderian s-a pomenit odată sub focul propriei artilerii care trăgea la întâmplare prin ceața deansă, având noroc să scape cu viață. Și generalul Luftwaffe însărcinat cu suportul aerian de apropiere s-a